

1 SEPTEMBER 1925

No. 17

30e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

Uwe dooden zullen leven, ook Mijn dood lichaam; zij zullen opstaan; waakt op en juicht, gij, die in het stof woont, want uw dauw zal zijn als een dauw der moeskruiden, en het land zal de overledenen uitwerpen. Jesaja 26 : 19.

DE TROOSTENDE BELOFTE AAN ISRAEL.

Door Ouderling B. H. Roberts, van den eersten raad der Zeventigers, en President der Zending in de Oostelijke Staten van Amerika.

Ik denk dat we het zeer getroffen hebben de solo's te hooren, die vandaag gegeven zijn. Ik was in het bijzonder getroffen, en gij ongetwijfeld eveneens, door de eerste solo van den morgen, waarvan de eerste regel luidde:

„Alhoewel de mensch sterft, zal hij wederom opstaan.”

Die verklaring deed mij denken aan een andere groote profetie over datzelfde onderwerp, dat, naar ik denk, zeer winstgevend voor ons kan zijn, indien wij er acht op slaan. Sta mij toe er een kleine uitlegging van te geven. Israël is zoowel in dezen tijd als in de dagen van ouds, een volk dat veel smart gedragen heeft, als natie zoowel als volk. Zij hebben oorlog, hongersnood, pestilentie en vele andere groote beproevingen gehad. In de dagen van Jesaja, den Profeet, schenen hun droefenissen een toppunt te bereiken, en deze groote Profeet van Israël legde deze dingen voor den Heere ongetwijfeld met het doel om een woord van troost te verkrijgen, een hoop, die hun lasten zou verlichten en wat vreugde in hun bestaan zou brengen. Hij uitte de droefenissen van Israël in deze woorden:

„Heere, in benauwdheid hebben zij u bezocht; zij hebben hun stil gebed uitgestort, als uwe tuchtiging over hen was.

„Gelijk een bevruchte vrouw, als zij nadert tot het baren, smarten heeft en schreeuwt in hare weeën, alzoo zijn wij geweest, o Heere, vanwege uw aangezicht.”

En de Heere antwoordde den Profet op een troostende wijze en zeide:

„Uwe dooden zullen leven, ook mijn dood lichaam, zij zullen opstaan; waakt op en juicht, gij, die in het stof woont! want uw dauw zal zijn als een dauw der moeskruiden, en het land zal de overledenen uitwerpen.” (Jesaja 26: 16, 17 en 19.)

Dat was het woord van troost aan Israëel, de vernieuwing der belofte van onsterfelijkheid, of de opstanding tot onsterfelijkheid. Ik hoop dat ge allen indachtig zult zijn wie hier sprekende is. Het is de Jehoya der Joden: „De Heere God Almachtig.” Hier was een profetie: „Uwe dooden zullen leven, ook Mijn dood lichaam, zij zullen opstaan.” En dan komt het gezang, de lofspraak en dankzegging: „Waakt op en juicht, gij, die in het stof woont; en het land zal de overledenen uitwerpen.”

Zevenhonderd jaren waren verstreken, en toen kwam de vervulling van Jesaja's profetie:

„En ziet, het voorhangsel des tempels scheurde in tweeën, van boven tot beneden; en de aarde beefde, en de steenrotsen scheurden; en de graven werden geopend, en vele lichamen der heiligen die ontslapen waren, werden opgewekt; en uit de graven uitgegaan zijnde, na Zijne opstanding, kwamen zij in de heilige stad, en zijn velen verschenen.” (Matth. 27: 51-53.)

„Uwe dooden zullen leven, ook Mijn lichaam, zij zullen opstaan..... Het land zal de overledenen uitwerpen.” Hier hebben we de profetie van Jesaja en ook de vervulling ervan. En toch leven we in een tijd dat degenen, die vermeenen den naam van Christus te noemen in eerbied en geloof, niet alleen de Godheid van „De Heere God Almachtig” verloochenen, zooals Hij in het vleesch geopenbaard was, maar verwerpen in gelijke mate dat groote feit van het Evangelie van Jezus Christus, n.l. de opstanding van den dood. Zeer weinig menschen in de godsdienstige wereld gelooven deze ongeëvenaarde leerstelling van het Christelijk geloof, n.l. de letterlijke, lichamelijke opstanding van den dood. Vele dwepende vereeringen en wijsbegeerten leeren dat er op de een of andere wijze een voortzetting van het levensbeginsel zal zijn, en zelfs van een persoonlijkheid na den dood; maar het was weggelegd als de buitengewone en heerlijke leer van het Christelijk geloof om de werkelijkheid van de opstanding van den dood, de hereeniging van den geest en lichaam na den dood, te leeren. Indien dit niet het hoofd van den hoeksteen in het gebouw van het Christelijk geloof is, is het op zijn minst een van de hoofdfundatie-steenen. Paulus leert en toont ons dat indien er geen opstanding van den dood zou zijn, het Christelijk geloof nutteloos, en alles een bedriegerij is. Laat mij het u aantonen.

In zijn rede aangaande dat onderwerp, toonende hoe fundamenteel dit beginsel in het Evangelie van Jezus Christus is, was Paulus, een van de vroege Christelijke schrijvers, de eerste om de

getuigenissen, die te zijner tijd nog bestonden, op te sommen. Ge moet in herinnering houden dat de Evangeliën, zooals wij ze nu hebben — Mattheus, Markus, Lukas en Johannes — met hun wonderbare getuigenissen aangaande de opstanding van den dood, niet bestonden ten tijde dat de zendbrieven geschreven werden. Niet de Evangeliën, maar de zendbrieven, zijn de eerste Christelijke documenten van de bedelingen van het midden des tijds, en ik denk dat het zeer betrouwbaar is als een historisch feit, dat Paulus de eerste was om de getuigenissen aangaande dit onderwerp op te sommen. Hij zeide in zijn eerste brieven aan de Korinthiërs:

„Want ik heb ulieden ten eerste overgegeven, hetgeen ik ook ontvangen heb; dat Christus gestorven is voor onze zonden, naar de Schriften:

„En dat Hij is begraven, en dat Hij is opgewekt ten derde dage, naar de Schriften;

„En dat Hij is van Cefas gezien, en daarna van de twaalven.

„Daarna is Hij gezien van meer dan vijfhonderd broederen op eenmaal, van welke het meerendeel nog overig is, en sommigen ook zijn ontslapen.”

Ten minste, sommigen waren gestorven; maar hij kon zich op het getuigenis van de vijfhonderd broederen beroepen, die op eenmaal den opgestanen Christus gezien hadden.

„Daarna was Hij gezien van Jakobus, daarna van al de apostelen.

„En ten laatste van allen is Hij ook van mij, als van een ontijdig geborene, gezien.”

En nu, nadat hij deze feiten verklaard had, gaat hij verder het te bespreken, en de scherpste, en de zekerheid van zijn redeneerkunde, kan niet betwijfeld worden. Ik bid dat u er naar mag luisteren:

„Indien nu Christus gepredikt wordt dat Hij uit de dooden opgewekt is, hoe zeggen sommigen onder u, dat er geene opstanding der dooden is?

„Indien er geen opstanding der dooden is, zoo is Christus ook niet opgewekt.

„En indien Christus niet opgewekt is, zoo is dan onze prediking ijdel, en ijdel is dan ook uw geloof.

„En zoo worden wij ook bevonden valsche getuigen Gods; want wij hebben van God getuigd dat hij Christus opgewekt heeft; dien Hij niet opgewekt heeft, zoo namelijk de dooden niet opgewekt worden.”

Kunt ge deze conclusie ontwijken?

„En indien Christus niet opgewekt is, zoo is uw geloof tevergeefs, zoo zijt gij nog in uwe zonden.

„Zoo zijn dan ook verloren, die in Christus ontslapen zijn.

„Indien wij alleenlijk in dit leven op Christus zijn hopende, zoo zijn wij de ellendigste van alle menschen.”

En is het heden niet precies zoo, als het was toen Paulus de Heiligen te Korinthe leidde door deze wijze van rede-neering aangaande dat vreeselijk besluit? Ver in de diepten van wanhoop brengt zijn redeneering ons, indien het zoo is dat Christus niet in werkelijkheid van den dood verreezen is. Ziet, hoe hope-loos en ijdel het geloof van menschen in Christus is, indien zij het plan van zijn godsdienst, de leer van lichamelijke opstanding van den dood uitschakelen. Gode zij dank dat de apostelen de Heiligen van Korinthe, noch ons, die na hen komen, in die diepte van moedeloosheid, waarin hij hen geleid had, gelaten heeft; maar na ons daar gebracht te hebben waar we in de diepten van wanhoop kunnen zien, gaat hij nu verder om op de tegenovergestelde veronderstelling te bouwen — neen, niet „veronderstelling”, maar waarheid; n.l. dat Christus van de dooden verreezen is. Luistert naar hem:

„Maar nu, Christus is opgewekt uit de dooden, en is de eerste-ling geworden dergenen, die ontslapen zijn.

„Want dewijl de dood door een mensch is, zoo is ook de op-standing der dooden door een mensch;

„Want gelijk zij allen in Adam sterven, alzoo zullen zij ook in Christus allen levend gemaakt worden;

„Maar een iegelijk in zijn orde: de eersteling Christus, daarna die van Christus zijn, in Zijne toekomst.

„Daarna zal het einde zijn, wanneer Hij het Koninkrijk aan God en den Vader zal overgegeven hebben; wanneer Hij zal teniet gedaan hebben alle heerschappij, en alle macht en kracht;

„Want Hij moet als Koning heerschen, totdat Hij al de vijanden onder Zijne voeten zal gelegd hebben.

„De laatste vijand, die te niet gedaan wordt, is de dood.”

Dat is het Christelijk geloof; en toch gelooft het meerendeel der Christenen van heden er niet in; sommigen doen het, maar zij zijn zeer weinig. En geloof me, gij Heiligen der Laatste Dagen, dat onder de vele dingen, die verlangd worden in de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, één van de vele plichten, die op ons geplaatst zijn in het prediken van het Evan-gelie in deze bedeeing, is deze verantwoordelijkheid van de leer van de opstanding der dooden. Niet in het overblijfsel van een wezen of geestelijk beginsel, maar in een wezenlijk hiernamaals, waarin geest en lichaam hereenigd zullen worden, en, zooals de Christus lichamenlijk leefde, nadat Hij van den dood verrees, en zoowel een lichamenlijke als geestelijke persoonlijkheid was, zoo zullen ook de menschen, nu dood zijnde, worden: „Uwe dooden zullen leven, ook Mijn lichaam”, zeide God, „zij zullen van hun graven verrijzen.” Dat is het woord van God, en ik geef niets om de filosofie van menschen, noch voor hun pogingen om ons te

vertellen dat het een onmogelijke zaak is voor hen om op te staan. Indien de stoffelijke deelen van dit lichaam, dat we het onze noemen, bewaard zullen worden, dat aan den geest behoort, die op arbeidzame wijze dat lichaam vergaderd heeft door dit leven, en het kleedingstuk is van onze geesten, is het mij onverschillig wat er van die stofdeelen worden zal, in zooverre ons gezicht en gevoel aangaat. Ik plaats mijn geloof in het woord en belofte van Jehova, vóórdat Hij in het vleesch was, dat de menschen van den dood zouden verrijzen; dat zij tezamen met Zijn dood lichaam zouden opstaan en leven; en met geheel mijn hart geloof ik dat God bevoegd en in staat is Zijn beloften te vervullen. „Alhoewel de mensch sterft, zal hij wederom opstaan.” En als een dichter heeft gezegd: „Eeuwige vorm zal steeds het eeuwig verstand van al het andere afscheiden!” en we zullen elkander kennen, en zullen omgang hebben, die, wanneer wij gereinigd zijn, heilig zullen wezen, en zullen bijdragen tot onze vreugde in alle eeuwigheid. Dat is mijn geloof, in deze groote leer van het Christelijk geloof, dat met kracht in deze nicuwe bedeeing van het Evangelie verkondigd wordt, en waarvan wij verkondigers en getuigen zijn. Dit is mijn getuigenis in den naam van Jezus Christus. Amen.

AUTORITEIT EN HET RECHT OM HET TE GEBRUIKEN.

Een man kan met bepaalde autoriteit bekleed zijn, en toch onder regeling of beperking in de directe en rechtstreeksche bediening daarvan zijn. Deze groote waarheid kan op wereldlijk, zoowel als kerkelijk beheer toegepast worden.

Dus de rechter van een hooger gerechtshof heeft de macht om straffen van geldboete, gevangenis, of zelfs die van den dood op te leggen; maar met deze autoriteit, waarmede de rechter bekleed is krachtens zijn ambtelijke aanstelling, kan hij slechts volgens de rechtmatige handelwijze der wet te werk gaan. Niemand, die deze autoriteit niet bezit, kan onder alle omstandigheden op doeltreffende wijze oordeelen of de blijde woorden uitspreken, die den gevangene in vrijheid stellen; maar de wettig aangestelde rechter kan zoo handelen, alhoewel slechts onder zeer bepaalde voorwaarden. De beklagde moet naar behooren van de misdaad beschuldigd zijn, die hij, naar men beweert, gedaan heeft; hij moet voor de rechtbank gedaagd worden op de wettelijk voorgeschreven wijze; hij moet een fair en onpartijdig verhoor gehad hebben en schuldig bevonden zijn, alvorens hij voorgebracht wordt om zijn uitspraak voor het gerechtshof te ontvangen. De verjaringswet van het land houdt de rechters terug van een haastig optreden, terwijl zij de groote macht van hun verheven en verantwoordelijke roeping hooghouden, wanneer het uitgeoefend wordt

onder de voorgeschreven toestanden van tijd, plaats en omstandigheid.

Ook niemand, die geen Meester-diploma heeft, kan opdracht gegeven worden om een oceaanstoomer te besturen; niemand anders dan een rechtmatige, geschikte officier kan een bevel voeren op een marine-vaartuig. Maar zelfs een officier van hooger rang heeft geen recht om aan boord van een vaartuig te gaan naar hij verkiest en het beheer te voeren. Hij moet niet alleen de autoriteit bezitten om te commandeeren, maar moet ook bevolen zijn door bepaalde aanstelling of opdracht om het in werking te brengen.

Een groote overeenkomst ligt er tusschen deze ordelijke en noodzakelijke regeling van wereldlijke, of, zooals we vaak hooren, menschelijke zaken, en de orde van het bestuur en dienst in de Kerk van Jezus Christus, dat nu weder gevestigd is op de aarde. De „macht van Goddelijkheid”, zonder welke er geen ware Kerk van Christus kan zijn, is de autoriteit van het Heilig Priesterschap, of met andere woorden, het goddelijk overgedragen recht en aanstelling om te dienen en te handelen in den naam van Jezus Christus, of in dien van de Heilige Drieëenheid, de drie aparte personages, God den Vader, Zijn werkelijken en Eenig Geboren Zoon Jezus Christus, en den onbelichaamden Heiligen Geest.

De bepaalde plichten, de duidelijk omschreven bepalingen van autoriteit, en de respectieve verantwoordelijkheden die verbonden zijn aan elk van de vele gegradeerde ambten in het Priesterschap, zijn door openbaring gegeven. Iedere drager van het Priesterschap en ieder volwassen lid der Kerk behoort bekend te zijn met deze belangrijke zaken, door te lezen en te studeeren, dat bijgestaan wordt door de lessen, die voor de verschillende organisaties in de Kerk gegeven zijn.

De priester, en natuurlijk zijn hogere ambtenaar de ouderling, hebben autoriteit om de Avondmaal-tafel te bedienen en den geschikten sollicitant te doopen, die in de Kerk opgenomen zal worden. Maar geen priester, noch ouderling, kan zoo geheel en al op zijn eigen gezag handelen. Integendeel, hij moet aangesteld worden door zijn president om de autoriteit uit te oefenen, waarmede hij bekleed werd door verordening.

Zelfs de reizende ouderlingen in de Zendingen, die aangesteld zijn om van plaats tot plaats te gaan prediken, leeren en doopen, handelen volgens de aanstelling en algemeene voorschriften. Gewoonlijk mag geen doopplechtigheid gehouden worden zonder eerst den Conferentie-President te berichten, of een volmacht van hem te ontvangen. In de wijken van Zion, welke onderdeelen van de ringen zijn, wordt geen doop toegediend zonder de volmacht en speciale leiding van den respectieven bisschop. En toch kunnen er in sommige van de grootere wijken vele ouderlingen en priesters zijn, en een ieder van dezen bezit de autoriteit die vereischt wordt om te doopen, maar zij hebben in 't geheel geen recht om die auto-

riteit te gebruiken, mits het onder de leiding van, of door hun bisschop goedgekeurd wordt.

Indien iedere drager van het Priesterschap, of ambtenaar in de Kerk, het op zich nam om alleen op eigen aandrang en wil de verordeningen te bedienen, zou verwarring onherroepelijk daaruit voortvloeien; en verwarring beteekent tweedracht en kwaad. Overweeg het volgende:

„Ziet, Mijn huis is een huis van orde, zegt de Heere God, en niet een Huis van verwarring. Zal Ik eene offerande aannemen, zegt de Heere, die niet in Mijnen naam gemaakt is? Of zal Ik van uwe handen ontvangen hetgeen Ik niet aangewezen heb? En zal Ik tot u aanwijzen, zegt de Heere, tenzij het door een wet zij, zelfs gelijk Ik en Mijn Vader tot u voorverordineerden eer de wereld was?” (Leer en Verbonden 132:8-11.)

Wanneer autoriteit op ongeautoriseerde wijze gebruikt wordt, kan er daardoor waarschijnlijk een ambtelijke handeling ongeldig gemaakt worden. Dus, als een uiterste mogelijkheid, kunnen we het geval van een lid in overweging nemen, dat beschuldigd is de wetten en orde van de Kerk overtreden te hebben. Hij zal terecht gesteld worden door een geestelijke rechtbank, en indien hij schuldig bevonden wordt aan een ernstige overtreding en geen bekeering noch berouw toont, zal hij de uiterste straf, die de Kerk ooit heeft kunnen opleggen — die van excommunicatie — ontvangen. Ware het het voorrecht van elken priester of ouderling om onafhankelijk te bedienen, dan zou deze misschien ontijdig den afgesnedene herdoopen, en zou hoogstwaarschijnlijk de beslissing der rechtbank, die dat geval behandeld heeft, ongeldig maken. Dus, verwarring zou verijzen, doch dit zou spoedig beslecht worden, als de presideerende autoriteiten de „herdoop” als niet geldig verklaarden, omdat het ongeregeld en ongeautoriseerd en daarom zoo goed als geen doop is. Zoo is het met ons niet het geval; noch wordt het verwacht; de veronderstelling is alleen gemaakt met het doel om een toelichting te geven.

Niettemin, er zijn plichten met betrekking tot het Priesterschap en zij zijn vele, die geen speciale aanstelling vereischen. Een ouderling, en in dit geval elk lid, is altijd bemachtigd om de beginselen van het Evangelie te verklaren, en van hem wordt verwacht en vereischt om in overeenstemming die uit te leven. De daden van zijn dagelijksch leven vereischen niet dat hij op den kansel geroepen zal worden, noch een bepaalde aanstelling daarvoor moet ontvangen. Iedere ouderling, die niet teruggehouden wordt in zijn bediening, kan de zieken bedienen, wanneer het van hem gevraagd wordt, door de kruin van het hoofd van dien persoon te zalven met olie, die terzijde gezet is voor dat doel, en door te bidden voor de bestraffingen van alle machten en invloeden, die tegenstrijdig zijn met gezondheid en dit zal vergezeld worden door oplegging der handen. Zoo wordt ook van de priesters, lee-

raars en diakenen verwacht om behulpzaam te zijn in het uitvoeren van algemeene plichten, en verlangend en gewillig te zijn om zoo te bedienen naar gelang de gelegenheid het toelaat. Niettemin, verordeningen waarvan een verslag gehouden wordt, worden alleen door aanstelling bediend.

Iedereen, die tot een ambt in het priesterschap verordineerd is, ontvangt de autoriteit en verantwoordelijkheid aangaande dat ambt, en ook die van al de mindere of lagere ambten. Een ouderling is daarom priester, leeraar en diaken, en behoort dadelijk bereid te zijn om in een van die hoedanigheden te bedienen.

Men moet in gedachten houden, dat het doel van des Heeren vestiging van het Priesterschap in de Kerk is, om waardige mannen aan te stellen en hun mede-broeders te dienen, en door dit te doen, Hem meer doeltreffend te kunnen dienen tot vordering van Goddelijke doeleinden. Om den dienst van het grootste goed aan anderen te doen zijn, moet deze op bekwame wijze geleid en geregeld worden. Ver buiten het denkbeeld om persoonlijke inspanning te verhinderen, zal dit ordelijk stelsel toonen bevorderlijk te zijn voor vergroote inspanning en vermeerderd succes.

(Apostel J. E. TALMAGE.)

Een plechtig oogenblik.

Op den 13den Augustus, 's avonds negen uur, vergaderden op het strand bij Scheveningen eenige Heiligen, om aldaar een doopplechtigheid te houden. Het was ideaal weer, geen zuchtje wind, en de vriendelijke golven bespoelden het strand. De zon was zooveen onder de kim gedoken en een prachtige, roode gloed aan den hemel gaf het schouwspel iets majestueus. Gezamenlijk werd lied 157: „Geest des Hemels” gezongen, waarna ouderling J. D. Kooiman eenige woorden tot verklaring van dezen dienst sprak. Spreker wees er op, dat vóór bijna twee duizend jaar geleden een dergelijk schouwspel aan den oever van den Jordaan geheel niet vreemd zou geleken hebben. Doch dat zulks nu in de kerken in onbruik was geraakt, zoodat men er den doop, dien onze Heiland onderging, er niet meer in terug kon vinden. Maar Gode zij dank, was het wederom in al zijn waarde hersteld door directe openbaring van den hemel.

Aangetrokken door het zingen en spreken, was de menigte tot eenige honderden aangegroeid. Ouderling J. Zilver schoon sprak daarna een kort, maar ernstig gebed uit, waarna de dienstknechten tot de plechtigheid van het doopen der candidaten overgingen. Vijf werden er tot de gemeente toegevoegd. Ouderlingen Thijs Winkel en R. K. Cromar, bedienden den doop. Ongeveer 125 tractaten werden verspreid, en wij gevoelden ons allen dankbaar voor den Geest en invloed derzelve tegenwoordig.

J. D. K.

IN GODES NAAM, AMEN!*)

De Autoriteit van het Heilige Priesterschap is wederom werkend op Aarde.

Wij gelooven dat een man van God geroepen moet worden door openbaring en door oplegging der handen van degenen, die de autoriteit bezitten om het Évangelië te prediken en de verordeningen ervan te bedienen. (5de Artikel des Geloofs.)

Wij hebben gezien dat zekere verordeningen, die door den Heere Jezus Christus zijn voorgeschreven, onvermijdelijk zijn om zaligheid te verkrijgen. Zonder den doop door water en het overbrengen van den Heiligen Geest door oplegging der handen, kan niemand het Koninkrijk van God binnengaan, want zoo heeft de Heere het bevestigd, en zoo getuigen de Schriften ervan.

De uitwendige vorm of werking in elk van deze heilige en ver-reikende plechtigheden, is zeer eenvoudig. In zooverre de lichamelijke werkwijze aangaat, kan elke man van gewone begaafdheid, na een paar minuten van mondeling onderricht of door het over te lezen, deze plechtigheid leeren te bedienen. Hetzelfde kan gezegd worden van vele verordeningen, die voorgeschreven zijn in menselijke instellingen. Men kan direct met denzelfden indruk de woorden van buiten leeren spreken, waarbij een universiteits-diploma op een geslaagden student overgedragen wordt, of de formule, waardoor man en vrouw verbonden worden in het huwelijk, of de rechterlijke uitspraak, waardoor een gevangene in vrijheid gesteld of een andere veroordeeld wordt.

Maar, zooals een ieder weet, moet degene, die spreekt, om de uitspraak doeltreffend te maken, met autoriteit bekleed zijn; want zonder deze zou zijn aanmatiging om te bedienen een strafbare overtreding onder de wereldlijke wet zijn. Zullen deze beginselen en reden minder overwogen worden in de zaken van Goddelijke bediening, dan in die van sterfelijke wezens?

De bediening tot genezing van de gekwelden in den naam van Jezus Christus, is één van de Geestelijke gaven, die in de Kerk geplant is. De Apostelen vanouds bedienden op die wijze met zulk een uitwerking, dat ziekte ophield en booze geesten bestraft werden. Eenige rondzwervende Joden trachtten op zekeren keer om

*) Zondagsschoolles voor Ouders en Theologieklass.

Paulus in zijn gezaghebbende bediening na te bootsen, en onder hen waren de zeven zonen van Sceva, de overste der priesters. (Zie Hand. 19: 11-18.) Deze booze en laatdunkende mannen, zonder autoriteit en macht, ondernamen het een bezetene te bedienen en zeiden op plechtige wijze: „Wij bezweren u bij Jezus”, en verder, alsof zij den naam, dien zij op godslasterende wijze poogden uit te spreken, buiten allen twijfel wilden plaatsen „dien Paulus predikt”, erbij voegden. Maar de booze geest in den man zette hen beschaamd en riep luid, hen bespottende: „Jezus ken ik, en Paulus weet ik, maar gijlieden, wie zijt gij?”

De Apostelen, die met den Heere in het vleesch waren, werden door Hem tot het Heilig Priesterschap verordineerd, en Paulus, die later in de bediening geroepen was, werd door oplegging der handen van degenen, die autoriteit bezaten, verordineerd. (Hand. 13: 2-4.) Zelfs de booze geesten erkenden hun autoriteit, en vóór dien tijd hadden de duivelen tot den Christus uitgeroepen: „Jezus, Gij Zoon des Allerhoogsten.” (Zie Mark. 5: 7.) Maar de rondzwervende Joden werden veracht en vernederd.

En wat denkt ge van de indrukwekkende les, die geleerd werd door Simon den toovenaar? (Zie Hand. 8: 18-24.) Hij verbaasde zich over de macht, die door de Apostelen aan den dag gelegd werd; want tot de gedoopte geloovigen, op wien zij hun handen gelegd hadden, kwam de Heilige Geest met de openbaarmaking van geestelijke begiftiging. Met Zijn verstand en hart, die door zonden verduisterd waren, zocht Simon met geld de macht te kopen, die alleen door God aan te roepen, kon gegeven worden. „Maar Petrus zeide tot hem: Uw geld zij met u ten verderve, omdat gij gemeend hebt dat de gave Gods door geld verkregen wordt.” (Hand. 8: 20-23.)

Ver boven alles, dat aan den mensch verleend kan worden, is de autoriteit om het woord van God te prediken en de Goddelijke verordeningen te bedienen door bekleed te zijn met het Heilig Priesterschap. Terwijl Israël onder de Wet leefde, beroofd zijnde van de volheid van het geestelijk licht, zooals bijv. het Evangelie alleen kan geven, heeft Jehova herhaaldelijk Zijn rechtvaardige jaloerschheid of dienstijver in het belang van Zijn aangestelde dienstknechten en tegen allen, die zich valschelijk autoriteit toe-eigenden, openbaar gemaakt. Lees de geschiedenis van den boozen Korach en zijn metgezellen in hun pogen om in het ambt van priester te bedienen (Numeri 16); Overweeg de uitwerking van Saul, koning van Israël, die in overtreding ging door het op zich te nemen om de functies van des Heeren profet te ontslaan. (1 Sam. 13: 8-14.) En denk aan Uzzia, den koning van Juda, die uit straf als een verstooteling en melaatsche stierf, omdat hij het gewaagd had dienst te doen zonder de priesterlijke verordening. (2 Kronieken 26.)

In het oprichten van Zijn Kerk onder de Amerikanen vanouds, had de Heere op zekere mannen autoriteit bepaald om te doopen en om de handen op te leggen voor de gave des Heiligen Geestes, en ook in het bedienen van het Heilig Avondmaal en andere dingen in de verordeningen met betrekking tot het Heilig Priesterschap. Door persoonlijke verordening heeft de Heere Zijn uitverkoren vertegenwoordigers bekleed om in Zijn naam te handelen. (Boek v. Mormon, 3 Nephi 11: 21; 12: 1, 2; 18: 5.)

Zoo moet ook autoriteit om in de zaligmakende verordeningen van het Evangelie te bedienen, in deze eeuw van God gegeven worden en niet aangematigd door den mensch. De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, maakt aan de wereld bekend, dat het Heilig Priesterschap, hetwelk de aanstelling en de autoriteit is om in den naam van God te handelen, in deze dagen op de aarde hersteld is door directe bedeeing uit den hemel door de bediening van engelen aan Joseph Smith. De dringende noodzakelijkheid van de roepstem is aldus voortgezet in laterdaagsche openbaring:

„En de stem van waarschuwing zal tot alle volken zijn, door de monden Mijner discipelen, die Ik in deze laatste dagen verkozen heb. En zij zullen voortgaan en niemand zal hen tegenhouden, want Ik, de Heere, heb hun geboden..... Daarom is de stem des Heeren tot de einden der aarde, dat allen, die willen hooren, mogen hooren: Bereidt u, bereidt u voor datgene wat komen zal, want de Heere is nabij..... Want Ik, de Heere, kan de zonden niet met de geringste mate van toestemming aanschouwen. Niettemin, hij, die zich bekeert, en de geboden des Heeren doet, zal vergiffenis ontvangen.” (Leer en Verbonden 1.)

Afscheidsgroet.

Nogmaals wil ik al mijn broeders en zusters en vrienden een laatst vaarwel toezeggen, daar ik weet dat ik door omstandigheden velen heb moeten teleurstellen om een persoonlijk afscheid te kunnen nemen. Ik kan ook, zooals al mijn andere mede-arbeiders zeggen dat de 2 jaar, die ik onder u heb doorgebracht, de beste tijd van mijn leven is geweest. Mijn dankbaarheid is zeer groot voor al de groote hulp aan mij betoond, en ik weet dat God u daarvoor zal zegenen. Dit doet mij denken aan de woorden van Paulus: „Dat de broederlijke liefde blijve! Vergeet de herbergzaamheid niet; want hierdoor hebben sommigen onwetend engelen geherbergd.”

Dat wij mogen volharden tot het einde. is mijn wensch en bede.

Uw Broeder in het Evangelie,
KENNETH M. CANNON.

HET WARE MORMONISME.

Leer, Leven en Lotgevallen der Laterdaagsche Heiligen.

Door FRANK I. KOOYMAN.

Geschreven voor „Eenheid”, Weekblad voor Maatschappelijke en Geestelijke Stroomingen, Redactie J. Eigenhuis, Den Haag, die het onderwerp inleidde met een artikel over het Boek van Mormon: „Het Jongste Heilige Boek”.

(Vervolg.)

6. *Kerkorganisaties als vroeger, apostelen, profeten, enz.*

De Mormoon zegt met Paulus (1 Cor. 12:28—30): „En God heeft er sommigen in de gemeente („church” in het Engelsch) gesteld, ten eerste apostelen, ten tweede profeten, ten derde leeraars, daarna krachten, daarna gaven van gezondmakingen, behulpzels, regeeringen, menigerlei talen. Zijn zij allen apostelen? Zijn zij allen profeten? Zijn zij allen leeraars? Zijn zij allen krachten? Hebben zij allen gaven der gezondmakingen? Spreken zij allen met menigerlei talen? Zijn zij allen uitleggers”? De Apostel betoogt hiermee dat zij niet allen apostelen zijn, noch profeten enz., doch dat het gansche lichaam als een volmaakt-organisch geheel bekwamelijk saamgevoegd is „tot de volmaking der heiligen, tot het werk der bediening, tot opbouwning des lichaams van Christus; opdat wij allen zullen komen tot de eenigheid des geloofs en der kennis van den Zoon Gods, tot een volkomen man, tot de mate van de grootte der volheid van Christus, opdat wij niet maar kinderen zouden zijn, die als de vloed bewogen en omgevoerd worden met allen wind der leer, door de bedriegerij der menschen, door arglistigheid, om listiglijk tot dwaling te brengen” (Efeze 4: 12-14). Zoolang als er noodzaak is voor het werk der bediening, zoolang als de Kerk stichting noodig heeft, of de leden bewaard moeten blijven voor valsche leer, zoolang zullen er apostelen, profeten, leeraars enz. noodig zijn. Dit wijst op een blijvende organisatie.

Het hoofdbestuur over de Mormoonsche Kerk berust op drie mannen, het Eerste Presidentschap. Eén van dit drietal wordt door de gansche Kerk erkend als Profeet, Ziener en Openbaarder, de anderen zijn zijne Raadgevers. Direct onder hen volgen Twaalf Apostelen, die een Raad vormen van gelijk gezag als het driemanschap. Op hen vervalt het presidentschap bij het onbezet-zijn van den voorzittersstoel. De Twaalven, onder het bestuur der Drie, regelen de zaken der Kerk in de geheele wereld. Hierop volgen de Patriarchen, ook wel Evangelisten genoemd, die onder handoplegging zegeningen uitspreken. Waar één Patriarch is over de gansche Kerk, zijn er anderen in bepaalde onderdeelen.

De Zeventigers vormen de hulptroepen der Apostelen: vaardige predikers, die elk oogenblik geroepen kunnen worden. Over elke

Zeventig presideert een zevental, over allen tezamen presideeren de Eerste Zeven Presidenten. Op het oogenblik zijn er meer dan 200 zeventigersraden. Voorts zijn er Hoogepriesters, Ouderlingen, Priesters, Leeraars en Diakenen. De drie laatstgenoemde orden vormen de lagere of Aäronische Priesterschap, al de anderen de Hoogere of Melchizedeksche. Het woord „ouderling” wordt tevens als algemeene aanspreektitel der hoogere priesterschap gebruikt.

Over de kerkelijke gemeenten of wijken presideeren drie mannen, de Bisschop: een bisschop met twee raadgevers. Een aantal gemeenten vormt een Ring van Zion, waarover drie Hoogepriesters presideeren. Dit woord „ring”, dat alleen onder de Nederlandsche Mormonen gebruikt wordt, doet dienst als vertaalwoord voor „stake” (staak, paal of tentpin). In de moderne openbaringen wordt Zion symbolisch vergeleken bij een tent en elke „stake” is een tentpin, waaraan de koorden der tent vastgemaakt worden. Elke Ring (om ons nu maar bij dit woord te houden) heeft zijn Hoogen Raad: een kerkelijk gericht van 12 Hoogepriesters; hier kan men in hooger beroep komen bij verzet tegen een uitspraak van een bisschopsgericht.

Allen werken zonder salaris. Zendingen reizen op eigen kosten. De onkosten van administratief en ander niet rechtstreeksch „geestelijk” werk worden uit het tiendfonds bestreden. De tiend is een vrijwillig offer. De eerste Zondag van iedere maand is een vastendag.

Om hierbij even stil te staan: voor den Mormoon is vasten niet het niet-eten van dit en het wel eten van dat, maar een beslist onthouden van spijs en drank. Wat door het vasten uitgespaard wordt, komt den armen ten goede: elke vaster wordt een blijmoedige gever. Geheel in den geest van Jesaja 58: „Zou het zulk een vasten zijn dat ik verkiezen zou dat de mensch zijn ziel een dag kwelle? Is niet dit wat ik verkies: dat gij losmaakt de knopen der goddeloosheid? dat gij den hongerige uw brood meedeelt?”

In dezen geest wordt het vasten een stapsteen tot de onthouding van allerlei zinnelijke genietingen, een middel tot de beperking zijner behoeften en een onderdeel van de oefening in zelfheerschappij, die tot hoogere verrichtingen en genietingen voert — een kostelijke geestelijke, zoowel als lichaamsoefening, op den weg naar een hoogere levenshouding en een mooie zielsontploffing. Het lijdt geen twijfel dat zulk een onthouding zegeningen afwerpt. In de vastendag-bijeenkomsten of getuigenismeetings belijdt menige ernstige ziel dit. En in elk geval worden de concrete vruchten van het vasten door de nooddruftigen geplukt. Een enkele maal wordt er een speciale vastendag uitgeroepen, zooals eenmaal sinds den oorlog, ten behoeve van Europeesche noodlijdenden in het Nabije Oosten, toen er ruim

dertig-duizend dollar op één dag gecollecteerd werd. Bij zulke inzamelingen komt de doelmatigheid der Mormoonsche kerkorganisatie ter dege uit: elk kerklid wordt in heel korten tijd bereikt, en er blijft niets aan den strijkstok hangen.

Hulp-Organisaties.

Behalve deze doorwrochte organisaties der Kerk, bestaan er een aantal hulporganisaties.

De *Zusters-Hulpverenigingen* verlichten de lasten der armen en onbehuisden en der zieken.

De *Zondagscholen*, heel doorwrocht, bestaan in elke wijk en vertakking der Kerk, niet alleen voor de kinderen, maar ook voor de ouderen.

De *Jongelieden- en Jongedochters Onderlinge Ontwikkelings-Vereenigingen* en de *Godsdienstklassen* beoogen speciaal de geestelijke en moreele verbetering der jeugd.

Voorts bestaan er in elk wijk „*Primary*”-Vereenigingen voor Fröbel-werk en verwante oefeningen.

De Kerk heeft een eigen Universiteit in Salt Lake City, en een aantal academies in andere steden.

7. Geloof in gaven van talen enz.

„Dit geloof in het voortduren der geestelijke gaven van het Evangelie, is een der hoofdtrekken van het Mormonisme, en een der dingen, waarin het zeer in 't oog loopend verschilt van de Christelijke sekten. Het Mormonisme beweert dat al de geestelijke machten, die ooit den waren godsdienst — het Evangelie van Jezus Christus — vergezelden, er nu toe behooren; dat waar het Evangelie van Christus ook is, en in welke eeuw het ook gevonden worde, daar eveneens de macht Gods zal zijn, zoowel als de teekenen der godzaligheid; dat de geestelijke gaven en gunstbewijzen van het Evangelie van Christus er zoo onafscheidelijk aan verbonden zijn als warmte en glans aan de zon; en dat het een groote flater en een armzalige verontschuldiging is, waar de aivallige kerken, of valsche godsdiensten zeggen dat de krachten der godzaligheid, als gemanifesteerd in de geestelijke gaven van het evangelie, omschreven in de Schriften, afgescheiden moeten worden van den godsdienst van Jezus Christus als dingen van voorbijgaanden aard.” (B. H. Roberts' „Mormonism”, p. 43.)
(Wordt vervolgd.)

Ontslagen.

Ouderling Kenneth M. Cannon is eervol van zijn werkzaamheden in Nederland ontslagen. Terwijl hij hier vertoefde, is hij werkzaam geweest te Arnhem, Meppel, Rotterdam en Amsterdam.

BESCHOUWINGEN OVER EVOLUTIE.

Nadat er zooveel verschenen is in vele tijdschriften ten gunste van de Evolutie-theorie, kan het misschien zeer interessant voor onze lezers zijn om de opinies van sommigen van de grootste denkers der wereld te geven, die er tegen gesproken en geschreven hebben. Het volgende is waardig vermeld te worden:

Prof. N. S. Shaler, Harvard, geoloog: „Het begint blijkbaar te zijn voor naturalisten dat de Darwinistische veronderstelling nog steeds geheel onbekrachtigd is.”

Prof. F. M. Balfour, Cambridge, bioloog: „Alle wetenschappelijke feiten bestrijden de gruwelijke denkbeelden van de zogenoemde naturalisten, die beweren dat een geslacht in een ander verwisseld kan worden in den loop van generaties.”

Prof. Haeckel, de groote Duitsche evolutionist: „De meeste moderne wetenschappelijke onderzoekers zijn tot het besluit gekomen dat de leer van evolutie, en hoofdzakelijk het Darwinisme, de grootste dwaling is en kan niet gehandhaafd worden.”

Herbert Spencer, Engelsch filosoof: „Geen vooraanstaand natuurkundige heeft ooit beweerd dat evolutie wetenschappelijk was. Het is slechts een onbewezen veronderstelling, maar een bewerkbare theorie.

Prof. Wm. Bateson, Cambridge, bioloog: „Het is onmogelijk voor natuurkundigen om langer met de Darwin-theorie aangaande den oorsprong van geslachten overeen te stemmen. Geen uitlegging, welke ook, is aangeboden aangaande het feit dat na veertig jaar geen bewijs ontdekt is om de wordingsgeschiedenis van geslachten te bekrachtigen.”

Prof. Luther T. Townsend: „Het gezegde, dat de geleerdheid der wereld opgemaakt is, aan de zijde van evolutie, aarzelen wij niet om dat als een leugen op te teekenen, hetzij het door een domheer, professor of geestelijke uitgesproken is. Sommigen van de grootste natuurkundigen der wereld zijn nu aanvallers van evolutie.”

Lord Kelvin, de grootste der moderne natuurkundigen: „Ik verwonder mij over de overdreven haast, waarmede leeraars in onze Universiteiten en predikers van onze kansels de waarheid in nieuwe termen van evolutie verklaren, terwijl evolutie een onbewezen veronderstelling in de gevolgen van wetenschap blijft.” (Uit een toespraak voor de Britsche Vereeniging van Natuurkunde.)

Dr Etheridge van het Britsch Museum: „In geheel dit groote museum is er niet het minste bewijs van verwisseling van geslachten. Negen tienden van het gepraat van evolutionisten is louter onzin, dat niet op het waarnemen gebaseerd is, noch ondersteund door feiten. Het museum is vol met bewijzen van de volslagen valsheid van hun beweringen.”

Prof. Joseph Le Comte, Universiteit van Californië: „Het bewijs van geologie van heden is, dat geslachten onmiddellijk in volkomen volmaaktheid in 't bestaan geroepen worden. Zij blijven in de voornaamste punten onveranderd gedurende den tijd van hun bestaan en verdwijnen in volkomen volmaaktheid. Andere geslachten nemen hun plaats in waarschijnlijk door plaatsvervangings, niet door verwisseling.”

Prof. Beale, Kings College, Londen: „Het denkbeeld, dat een verband gevestigd is tusschen de niet levende en levende, door een langzame vordering van levenloos stof tot den laagsten vorm van leven en zoo opwaarts tot het hoogere en meer ingewikkelde, bevat niet het minste bewijs aangaande de feiten van eenig gedeelte van levende natuur waarvan iets bekend is... Tot steun van alle naturalistische veronderstellingen aangaande den oorsprong van den mensch, is er tot op heden geen schaduw van natuurkundig bewijs.

Bekendmaking.

Andermaal zullen wij bevoorrecht zijn een waar Apostel van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in ons midden hebben. Werkelijk kunnen wij als Heiligen met vreugde dien dag tegemoet zien, wanneer hij tot ons zal komen om ons woorden van moed, inspiratie en raadgeving toe te spreken.

De Amsterdamsche Conferentie zal op 26 en 27 September gehouden worden, waar Apostel J. E. Talmage aanwezig zal zijn. Zij, die hem reeds gehoord hebben bij zijn vorig bezoek, kunnen van hem getuigen en het wijd en zijd bekend maken. Deze uitnodiging geldt voor alle leden en onderzoekers van ons land. Zorgt dat u allen daar aanwezig kunt zijn, en ge zult er nimmer spijt van hebben. Wij verwachten dat deze conferentie de grootste en voornaamste zal zijn, die te eeniger tijd te Amsterdam gehouden is.

Vergaderingen zullen gehouden worden op Zaterdagavond om 8 uur en Zondagmorgen 10 uur, 2 uur 's middags en 7 uur 's avonds, op de Weteringschans 101.

INHOUD.

De Troostende Belofte aan Israel blz. 261 Autoriteit en het recht om het te gebruiken „ 265 Een plechtig oogenblik „ 268 In Godes naam, Amen! „ 269		Afscheidsgroet blz. 271 Het ware Mormonisme „ 272 Ontslagen „ 274 Beschouwingen over Evolutie „ 275 Bekendmaking „ 276
--	--	--

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.